

Стоянь Боѣни думаше:
 „Мома сестрице, Бояно!
 Я хайде да са разнесемъ,
 Овчере да са наглавимъ
 По беглички-те сюрин!“
 А Бояна му думаше:
 „Почякай, бае Стоѣне,
 Че ми е хаберъ втасало,
 Че иде мома Кирима
 Кирима, бѣла кадѣна
 Сосъ турска хазна голѣма,
 Сосъ деведесетъ джеляте,
 Съ сто и дваесетъ харапе.“
 Па излезе на планина;
 То и Кирима довтаса
 Сосъ тешка хазна голѣма.
 Изляла беше Бояна
 Бояна млада Войводка,
 Тѣ на Кирима думаше:
 „Киримо бѣла кадѣно!
 Няшто да ти са помола,
 Давно ми молба помине;
 Я предари ми момци-те,
 Што та е господъ подарилъ,
 Макаръ червене дукате!“
 И Кирима ѝ думаше:
 „Дейгиди курво Бояно!
 И теб' ли да са побоя,
 Момци-те да ти предара,
 Сосъ деведесе джелате,
 Съ сто и дваесе Харапе.“
 Ми са ѣдоса Бояна
 Бояна, млада Войводка,
 Извади сабля френгя,

Тѣ ѣ два пѣти прегрѣна,
 И три пѣти ѣ цалуна,
 Тѣ са на сабля помоли:
 „Сабльо ле, моя сестрице!
 Толкова ма си слушала,
 Токо ма сега послушай,
 Да взема хазна голѣма!“
 Па ся Бояна заврѣта
 Ту на лево, ту на десно,
 Кога съ назадъ обрѣна,
 Токо Карима остана
 Вовъ тая златна кочия.
 Бояна каже Карими:
 „Каримо, бѣла кадѣно!
 Подай си глава на вѣнка,
 Глава-та да ти отряжа,
 Дане крѣвава кочия.“
 Кирима ѝ са молеше:
 „Бояно, мила сестрице!
 Просто да ти е хазна-та,
 Токо си мене не губи,
 Че сѣмъ една-та на майкя,
 Тѣ па ако сѣмъ една-та,
 Ами сѣмъ млада годена
 Годена, а неженена!“
 Бояна е непослуша,
 Нѣ влезе въ златна кочия,
 Киприми глава отряза,
 Па са Бояна провикна:
 „Дружина вѣрна, зговорна!
 Кой на кѣде е, да доде,
 Да земи тешко иманѣ,
 Кой колко може да дигне,
 Азе ща съ кола да карамъ.“

Будинска Яна.

Ейди Яно, Будинъ Яно!
 За тебе съ Будинъ биетъ;

Два те цара посакале,
 А треки-отъ ке те грабятъ!